

ammenlignede den Størrelse af Kulbeholdningen, som Regnskabet udviste, med den virkelige Beholdning, manglede der lidt over 10,000 Tønder. Hvorledes var da nu dette gaaet til? Ja, derom har Statsrevisionen skrevet og skrevet og herved uenigtelig fundet velvillig Smødefommen hos Ministeriet. Jeg udtaler i det Hele ved denne Leilighed, at Ministeriet har vist den største Beredvillighed til at give Oplysninger og skaffe Lys i Sagen. Men det gaar langsomt, og derfor det er trukket ud dermed, maa jeg gjentage, at det ikke er Statsrevisionens Skyld. Man havde altsaa modtaget de Oplysninger, som man kunde tænke paa at skaffe tilveie, og først vendt Tanken derhen, om der ikke kunde ligge Feil i Udleveringen af Kullene. Det har vist sig, at ogsaa her gik det ikke til, som det var befaleet af Ministeriet; thi Ministeriets Befaling gik ud paa, at Kullene skulde udleveres efter Maal; men det er ikke sket. Man havde ikke maalt Kullene, men havde fjørt dem bort uden at maale, og saa anslaaet, hvor stor Anvendelsen var. Dermed antager man — thi, jeg gjentager, videre er man heller ikke her kommen — at Underbalancen maa være kommen tilstede, derved nemlig, at man har anslaaet for lavt. Tidligere har man ved Maaling af Kulbunken havt Mere, end der skulde være; det viser ubetinget, at Regnskaberne ere gale; thi der kan aldrig være Mere paa Bæret, end der skal være, eftersom Ingen hemmelig indfører Noget paa Bæret, og der Intet falder ned fra Himlen eller kommer derind paa anden uventet Maade. Naar altsaa Regnskaberne udvise Mere, end der er, saa ere Regnskaberne gale, men dersom Regnskaberne vise Mindre, end der er, kan Feilen være enten i Kulbunken eller i Regnskaberne, og dette maatte finde Anvendelse her, men hvor Feilen egentlig har været, har det ikke været muligt med Sikkerhed at eftervise; nogen positiv Eftervisning af, at saaledes og saaledes er det gaaet til, har man ikke kunnet faae. Derefter henvendte Statsrevisionen sin Tanke paa, om det ikke var muligt, at der kunde være Uordener ved Modtagelsen af Kullene. Det er da uenigtelig kommet frem, at Ministeriets Ordre med Hensyn dertil heller ikke efterkommes; thi Ministeriet har befaleet, at ved Modtagelsen af Kul skulde hver tiende Lønde veies, men Undersøgelse af Fortegnelserne over Ladningerne, hvor altsaa hver 10de Lønde skulde være veiet, har vist, at der findes en Ladning, af hvilken kun hver 61de Lønde er veiet. Altsaa er Ministeriets Ordre heller ikke efterkommet, og al den Sikkerhed, som Efterlevelsen af Ministeriets Ordre skulde yde, har heller ikke været tilstede her. Noget Ansvar for de Mangler, der ere komne tilstede, har man ikke kunnet gjøre gjældende; thi uagtet Ordningen af Tilsynet baade ved Modtagelsen og ved Udleveringen er omstændelig, er det dog, indrettet saaledes, at

det er umuligt at lægge Ansvar for, at det ikke gaar rigtig til, paa Noget. Dernæst er der en tredje Sag. Det oplystes, som berørt flere Gange, at der modtoges Bestikfæls paa Bæret, blev skaaet Lommerender af, som førtes ud, og at der gjordes Anvendelser af Arbeidskræfter, med Hensyn til hvilke det var tvivlsomt — det saae i alt Fald saaledes ud —, om ikke Private derved havde Fordel af Bærets Kræfter. Paa Grund deraf bleve to Medlemmer af Bestikfælskommissionerne straffede med Fængsel for at have modtaget Gaaver af Leverandørerne, dels paa Bæret 1 a 3 Rd. ad Gangen, dels naar de efter Indbydelse kom hjem til hine. Endelig har der foreligget den Sag, som nu har beskæftiget os saa meget i Dag, og som jeg derfor ikke skal omtale nærmere. Nu er det forekommet Statsrevisionen, at med al Anerkjendelse af, at Ministeriet har vist den største Smødefommen, den største Beredvillighed til at skaffe Oplysninger tilveie, og Anerkjendelse af, at Ministeriet har givet nye Ordre med Hensyn til de Forholds Ordning paa Bæret, som her have været omhandlede, maatte der dog være Anledning for Rigsdagen til at fremkomme med en Udtalelse, som viser det Indtryk, disse Sager i det Hele have gjort paa den. Dertil maatte jeg saa meget mere finde Opfordring, som det jo helt igjennem har vist sig, at Sagen ikke er afgjort dermed, at man har Ordre i den ene eller den anden Retning paa Bæret. Det er ogsaa nødvendigt at disse Ordre efterkommes. Det er ikke nok, at man giver Befalinger, men der maa stadig vaages over, at disse Befalinger efterleves. Det Forslag, Statsrevisionen har fremsat, henleder derfor Ministerens særlige Opmærksomhed paa Bærets Tilstand. Mindretallet har foreslaaet indskudt et Ord, hvorved der udtales Anerkjendelse af, at Ministeriet allerede har udrettet Noget i Sagen. Det har jeg ikke det Mindste imod, og jeg skal stemme derfor. Statsrevisionens Tanke har ikke været forskjellig fra den, som Mindretallet her har fremsat, og ligeledes skal jeg her strax paa Forhaand erklære, at kan man finde en Udtalelse, der paa en fyldigere og for de Herrer mere tilfredsstillende Maade udtaler en Anerkjendelse af Ministeriets Forhold til denne Sag, gaar jeg med Fornøjelse ind paa den; det siger jeg paa Forhaand, jeg gjør ingen Banfelighed i saa Henseende. Det er mig kun om at gjøre, at denne Sag ikke sluttes uden en Udtalelse fra Rigsdagens Side, og det er min Overbevisning, at der vil være givet Ministeren en Støtte ved en saadan Udtalelse; thi Ingen, tror jeg, kan tvivle om, at det maasse kan blive nødvendigt for Ministeren at gribe ind igjen; og med al Anerkjendelse af den Kraft, jeg tiltror den ærede Minister, kan selv den Kraftigste behøve en Støtte udefra, naar det gjælder at træde op imod visse